

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

היכול הזוהר

אור הזוהר 141 * סיון תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

מיהו שיזכה להיכנס להיכול הזוהר? השם יתברך מחפש האם יש מישהו שאיכפת לו כבוד שמים, ואומר: "אין עשה טוב אין גם אחד"

(ב) ה' משמום השקוף על בני אדם לראות הו"ש משכיל דר"ש את אלקים.
(א) תבל סר יתרו נאלחו אין עשה טוב אין גם אחד.

מה זה למחכה לו? כמו שנגאמר (איוב לב) חפה את איוב בדברים. ואלו הם שדוחקים לדבר של חכמה ומדיקים אותה ומחכים לדעת את ברור הדבר, והם מפרים לרבונם. אלו הם שרבונם משתבח בהם בכל יום. אלו הם שנגנסים בין עליונים קדושים, ואלו נכנסים בכל השערים שלמעלה, ואין מי שימחה בנדם. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

שר התורה הוא השר של היכל "עצם השמים" הנקרא "היכל זוהר" שם המלאך הממונה על התורה "יופיא"ל" בגימטריה "קבלה"

זוהר שמות (פרשת פקודי דף רמ"ז ע"ב)

האי חיותא יופיא"ל שמה*, ואיהי קיימא בכל רזי דחכמתא, לכל אינון מפתחאן דחכמתא קיימין ביה.

החיה הזו שמה יופיא"ל, והיא עומדת בכל סודות החכמה, לכל אותם מפתחות של החכמה עומדים בה.

ולא שמע אליהם, שפנתו ולא ישמעו אל ה' וגו'. ותפשו בו אביו ואמו - בדעת אחת, בהסקמה אחת.

ובזוהר במדבר (פרשת בהעלותך דף קנ"ד ע"א), אמר שהוא המלאך הממונה ללמד תורה: דגלא קדמאה, משריא מזינא, אר"ה. מיכא"ל, רשים בפרישו דגלא פרישא לימינא. מורח שירותא דשקשא, אויל במטלנו, בנהירו. תרין קמנון תחות ידיה, יופי"אל, צדקי"אל. חד לאורתא (נ"א לאורייתא). וחד, למיהר בשוקא דאויל

דגל ראשון, מרפבה מזינת, אר"ה, מיכא"ל, רשום בפרישת הדגל הפרוש לימין. מורח ראשית השמש הולך במשאו באור. שני קמנין תחת ידיו, יופיא"ל צדקי"אל. אחד ללמד (לתורה), ואחד ללכת בשוק שהולך.

מכל זה רואים, שלא נקרא לימוד התורה רק אם לומדים זוהר הקדוש, כי המלאך הממונה על לימוד התורה הוא הממונה על היכל עצם השמים - היכל זוהר, השם "יופיא"ל" בגימטריה "קבלה".

זוהר בראשית (פרשת חיי שרה דף קל ע"ב):

תא חזי, ופאין אינון צדיקא דאתגניו להו כמה טבין להווא עלמא, ולית אתר פנימאה בכל אינון פאינון דידעי רוא דמאריהון וידעי לאתדבקא בהו בכל יומא, על אלין כתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך, יעשה למחכה לו.

בא ראה, אשרי הצדיקים שנגנוזו להם כמה טובות לעולם ההוא, ואין מקום פנימי בכל אותם פאותם שיודעים את סוד רבונם ויודעים לדבק בהם בכל יום. על אלו כתוב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו.

מאי למחכה לו, כמה דאת אמר (איוב לב) חפה את איוב בדברים. ואלין אינון דדחקין למלה דחכמתא, ודייקין לה, ומחכאן לה למנדע פריא דמלה, ואשתמודעא למאריהון, אלין אינון דמאריהון משתבח בהון בכל יומא, אלין אינון דעאלין בין עלאין קדישין, ואלין עאלין כל תרעי דלעילא ולית מאן דימחי בידהון, ופאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

* ובזוהר במדבר (פרשת בלק דף קצ"ז ע"ב) אמר שהמלאך יופיא"ל הוא שר התורה:

בהווא שעתא רמו ליה ליופיא"ל, רבנא דאורייתא, אמר למושה, אנא דרישנא להאי קרא. פתיב כי יהיה לאיש, דא קודשא בריך הוא, דכתיב, (שמות טו) "איש מלחמה. בן, דא ישראל. סורר ומורה, דכתיב, (הושע ד) כי פפרה סוררה סרר ישראל. אינון שומע בקול אביו ובקול אמו, דא קודשא בריך הוא ונקסת ישראל. ויסרו אותו, דכתיב, (מלכים ב יז) ויעד "ב' ישראל וביהודה ביד כל נביאי כל חוזה וגו'. ולא שמעו אליהם, דכתיב ולא ישמעו אל "גו'. ותפשו בו אביו ואמו, בדעתא חדא. בהסקמה חדא.

באותה שעה רמו ליופיא"ל, רבן התורה, אמר למושה: אני דרשתי פסוק זה. כתוב כי יהיה לאיש - זה הקדוש ברוך הוא, שכתוב (שמות טו) ה' איש מלחמה. בן - זה ישראל. סורר ומורה - שכתוב (הושע ד) כי פפרה סוררה סרר ישראל. אינון שומע בקול אביו ובקול אמו - זה הקדוש ברוך הוא ונקסת ישראל. ויסרו אותו, שכתוב (מלכים ב יז) ויעד ה' ב' ישראל וביהודה ביד כל נביאי כל חוזה וגו'.

מי שלא עסק בחכמה זו בזמן עלית נשמתו למעלה אף על פי שיש בידו כמה תורה ומעשים טובים, זה המלאך הגדול [יופיא"ל] דחה אותו לחוץ והשרפים אשר תחתיו שהם כלם בעלי שש כנפים שורפים אותו בהבלי כנפיהם והוא חוזר

וקדם שירדת הנשמה מעולם העליון להאי עלמא הקדוש ברוך הוא משביע אותה לעסק ברזי דאורייתא פדאיתא בזהר פרשת תרוומה (דף קסא) בדבור המתחיל דזמינון לנחמא בהאי עלמא וכו' הרי לך בפרוש מדברי הזהר שתכלית בריאת האדם כדי שילמד החכמה הזאת וקדם ביאת הנשמה לעולם הזה הקדוש ברוך הוא משביע הנשמה לעסק בהאי עלמא ברזי דהימנונתא ברזי דאורייתא גם ביציאת הנשמה לעולם הבא אינה יכולה להשיג לאור עליון למעלה אל מקום הרמתה אשר שם אהלו מתחלה לחזות בנעם הויה פני מלך חיים אם לא בהתעסקות החכמה הזאת חזי מה שהזכיר לנו הרבי שמעון בן יוחאי זכרוננו לברכה בזהר פרשת פקודי (דף רמז) האי חיותא וכו', ומי שלא עסק בחכמה זו בזמן עלית נשמתו למעלה אף על פי שיש בידו כמה תורה ומעשים טובים זה המלאך הגדול [יופיא"ל] דחה אותו לחוץ והשרפים אשר תחתיו שהם כלם בעלי שש כנפים שורפים אותו בהבלי כנפיהם והוא חוזר ומתחדש וחוזרים ושורפים אותו עד שמתגלגלין רחמיו של הקדוש ברוך הוא עליו וחוזר ובורא פעם אחרת והם הנשמות החושקות בחכמה זו מפני שקלו מקדם לכן רודפים אחר חכמה זאת כמאן דרדיף בתר חיים אף על גב דאיהו לא חזו מזליהו חזי.

(ניקהל משה דף ה: אור הזוהר דף 161)

מי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמוד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן דוחין אותה משם בבזיון - ואפלו אם יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם, השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום - ואינו דידעי ומסתפלנין ברזין עילאין, אסתלקו מניה כל דינין דעלמא, ופתחין ליה תליסר תרעי דרוזי דאפרסמונא דכיא

ומי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמוד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן, דוחין אותה משם בבזיון, כמו שאמרו בזהר שיר השירים: זכאין כל אינון דמשתדלי באורייתא, למנדע בחכמתא דמאריהון, ואינון ידעי ומסתפלנין ברזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בהא אסתלקו מניה כל דינין דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תרעי דרוזי דאפרסמונא דכיא, דחכמתא עילאה תלייא בהו כו'. אם לא תדעי לך היפה בנשים, צאי לך אם אנת אתנא בלא ידיעה, ולא אסתפלת בחכמתא, עד דלא תיעול הכא, ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לך, לית אנת כדי למיעל. עד כאן לשונו.

ולא עוד אפלו יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום, כמו שאמרו בזהר (פרשת פקודי רמז): זה לשונו האי חיותא קדישא קיימא פד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדון שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא.

[פירוש זיו הזוהר: זה המלאך הוא השר של היכל עצם השמים ונקרא גם כן "היכל זוהר" והרמ"ז זי"ע כתב כאן רמז שהשם "יופיא"ל" בגימטריה "קבלה", (וראה אור הזוהר)]

האי חיותא, קיימא למתבע אנרא מעם קודשא בריך הוא, למייהב לכל אינון דרדפי בתר כל מאריהון דחכמה, ואפילו מכל בר נש, ואולפי חכמה למנדע למאריהון, והוא אנרא דיהיב לבני נשא דרדפי בתר חכמה למנדע למאריהון.

החיה הזו עומדת לתבע שָכר מעם הקדוש ברוך הוא, לתת לכל אותם שרודפים אחר בעלי החכמה, ואפלו מכל אדם ולומדי חכמה לדעת את רבונם, ואותו שָכר שנותן לבני אדם שרודפים אחר החכמה להכיר את רבונם.

דכד נפק בר נש מהאי עלמא, האי חיותא נפקא על ד' שרפים מעפפין, וטאסת קמיה, ולא שביק כל אינון גרדיני נימוסין די בסטרא אחרא, למקרב בהדיה, וכמה אינון שליחן דשלם, סהרניה. ואלין שרפים פד נטלין ואתחזין, אתכפין אינון שרפים נחשים, דנפקו מההוא נחש דגרים מותא לכל עלמא.

שפשייצא אדם מן העולם הזה, החיה הזו יוצאת על ארבעה שרפים מעופפים וטסה לפניו, ולא נותנת לכל אותם שומרי החקים שבצד האחר לקרב אליו, וכמה הם שליחים של שלום סביבו. והשרפים הללו כשנוסעים ונראים, נכנעים אותם שרפים נחשים שיוצאים מאותו נחש שגורם מות לכל העולם.

האי חיותא קדישא קיימא פד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדון שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק (ס"א בה), הכי יהבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא תחות ההוא היכלא בכסיפו, וכד נטלי גרפיהו, אלין שרפים דתחותה, כדון בלהו בטישי בגרפיהו, ואוקדון לה ואתוקדת ולא אתוקדת, וקיימא ולא קיימא, והכי אתדנת בכל יומא, נהירת ולא נהירת.

החיה הקדושה הזו עומדת כשנשמה עולה ומגיעה אליה, ואז שואלת אותה בסוד החכמה של אדונו, וכפי אותה החכמה שרדף אחריה והשיג (בה) - כף נותנים לו שָכרו. ואם יכל להשיג ולא השיג - דוחים אותו החוצה, ולא נכנסת, ועומדת פחת אותו היכל בבושה. [פירוש בזיו הזוהר: זה היכל של אותו המלאך יופיא"ל והוא היכל עצם השמים "היכל זוהר"] וכשמרימים כנפיהם השרפים הללו שתחתיה, אז כלם מכים בכנפיהם ושורפים אותה, ונשרפת ולא נשרפת, ועומדת ולא עומדת, וכך נדונית בכל יום, מאירה ולא מאירה.

ואף על גב דעובדין טבין אית לה, בגין (בראשית קל"ב) דלית אנרא בההוא עלמא, כאינון דמשתדלי בחכמתא, לאסתכלא ביקרא דמאריהון, ולית שיעורא לאנרא, דאינון דידעי חכמתא, לאסתכלא ביקרא דמאריהון. ופאה חולקיהון בעלמא דיו, ובעלמא דאתי, דכתיב, (משלי א) אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה.

ואף על גב שיש לה מעשים טובים, משום שאין שָכר באותו העולם כמו אותם שמשתדלים בחכמה להסתפל בכבוד רבונם, ואין שעור לשָכר של אותם שיודעים החכמה להסתפל בכבוד רבונם. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב (משלי א) אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה.

כל מי שהולך לעולם ההוא בלי ידיעה, אפלו יש בו מעשים טובים רבים, מוציאים אותו מכל השערים של העולם ההוא

תא חזי, כל מאן דאזיל לכהוא עלמא בלא ידיעה, אפילו אית ביה עובדין טבין סגיאין, מפקין ליה מכל תרעי דההוא עלמא.

בא וראה, כל מי שהולך לעולם ההוא בלי ידיעה, אפלו יש בו מעשים טובים רבים, מוציאים אותו מכל השערים של העולם ההוא.

פוק חמי מאי קתיב הכא, הגידה לי, אימא לי רזין דהקמתא עילאה, איך אנת רעי ואנהינת בההוא עלמא עילאה. אוליך לי רזין דהקמתא, דלא ידענא, ולא אוליפנא עד הכא. בגין דלא אהוי בכיסופא, בגו אינון דרגין עילאין, דאנא עאל בינייהו, דהא עד הכא לא אסתפלנא בהו.

צא וראה מה כתוב כאן, הגידה לי, אמר לי סודות החכמה העליונה, איך אתה רועה ומנהיג את אותו העולם העליון, למד אותי סודות החכמה שלא ידעתי ולא למדתי עד כאן, כדי שלא אהיה בבושה בתוך אותן הדרגות העליונות שאני נכנס ביניהם, שהרי עד כאן לא הסתכלתי בהם.

אם אתה בא בלא ידיעה ולא הסתכלת בחכמה, טרם תכנס לכאן, ולא הפרת את סודות העולם העליון - צאי לה, אינך כדאי להכנס לכאן בלי ידיעה

תא חזי, מאי קתיב, (שה"ש א) אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא אסתפלת בהקמתא, עד דלא תיעול הכא, ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לה, לית אנת כדי למיעל הכא בלא ידיעה, צאי לך בעקבי הצאן, והוי ידעת גו אינון עקבי הצאן. אליו אינון דבני נשא דרשין לו בעקב, וידעין רזין עילאין דמאריהו, ובהו תנדע לאסתפלא ולמנדע.

בא וראה מה כתוב, (שיר א) אם לא תדעי לך היפה בנשים. אם אתה בא בלא ידיעה ולא הסתכלת בחכמה, טרם תכנס לכאן, ולא הפרת את סודות העולם העליון - צאי לה, אינך כדאי להכנס לכאן בלי ידיעה, צאי לך בעקבי הצאן, ותהיה יודע תוך אותם עקבי הצאן, אלו הם שבגני אדם דשים אותם בעקב, ויודעים סודות עליונים של רבונם, ובהם תדע להסתכל ולדעת.

ורעי את גדיותיך, אליו אינון תינוקות של בית רבן. ינוקי דאינון גבי מדרשא, ואולפין אורייתא. על משכנות הרעים, על אינון בתי כנסיות ובתי מדרשות, דתמן אולפין חכמתא עילאה. אף על גב דאינון לא ידעי, אנת תנדע מגו אליו מליו דהקמתא דקאמרי.

ורעי את גדיותיך - אלו הם תינוקות של בית רבן, התינוקות שהם בבית המדרש ולומדים תורה. על משכנות הרעים - על אותם בתי כנסיות ובתי מדרשות, ששם לומדים את החכמה העליונה. אף על גב שאינם יודעים, אתה תדע מתוך דברי החכמה הללו שאומרים.

היודעים ומסתכלים בסודות העליונים, מסתלקים ממנו כל דיני העולם, ופותחים לו שלשה עשר שערים של סודות אפרסמון

זוהר חדש (שיר השירים דף פ"ו ע"ב):

זכאין כל אינון דמשפתדלי באורייתא, למנדע בהקמתא דמאריהו, ואינון ידעי ומסתפלין ברזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בהא אסתלקו מניה כל דיני דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תרעי דרזי דאפרסמונא דכיא, דהקמתא עילאה תלייא בהו.

אשריהם כל אלו שמשפתלים בתורה, לדעת את חכמת רבונם, והם יודעים ומסתכלים בסודות העליונים. משום שכשאדם יוצא מן העולם הזה, בזה מסתלקים ממנו כל דיני העולם. ולא עוד, אלא שפותחים לו שלשה עשר שערים של סודות אפרסמון זך, שהחכמה העליונה תלויה בהם.

ולא עוד, אלא דקודשא בריך הוא חקוק ליה בההוא פורפירא, דכל דיוקניו גליפין תמן. וקודשא בריך הוא אשתעשעא ביה בגן עדן, ואחסין תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי.

ולא עוד, אלא שהקדוש ברוך הוא חוקק אותו באותו לבוש מלכות, שכל הדיוקנאות חקוקים שם. והקדוש ברוך הוא משתעשע עמו בגן עדן, ויורש שני עולמות - העולם הזה והעולם הבא.

צריך לו לאדם לדעת להסתכל בסוד רבונו, וכל זה יתבונן אדם מתוך סודות התורה.

חכמתא דאצטרך ליה לבר נש. חד, למנדע לאסתפלא ברזא דמאריה. וחד, למנדע ליה לגיפיה, ולאשתמודע מאן איהו. ואיך אתברי, ומאן אתי. ולאן יחד. ותיקונא דגופא, היאך אתתקן. והיאך איהו זמין למיעל בדינא קמי מלכא דכולא.

החכמה שצריך לו לאדם, אחד - לדעת להסתכל בסוד רבונו. ואחד - לדעת ולהכיר את גופו, ולהנדע מי הוא, ואיך נברא, ומאיפה בא, ולאיפה הולך. והתקון של הגוף איך מתתקן, ואיך הוא עתיד להכנס לדין לפני המלך של הכל.

וחד, למנדע ולאסתפלא ברזין דנשמתיה. מאי היא האי נפש דביה, ומאן אתיא, ועל מה אתי בהאי גופא טפה סרוחה, דהיום כאן ומחר בקבר. וחד לאסתפלא בהאי עלמא, ולמנדע עלמא דאיהו ביה, ועל מה יתתקן. ולבתר, ברזין עילאין דעלמא דלעילא. לאשתמודעא למאריה. וכל דא יסתפל בר נש מגו רזין דאורייתא.

ואחד - לדעת ולהסתכל בסודות נשמתו, מה היא הנפש הזו שבו, ומאיפה באה, ועל מה בא בגוף הזה של טפה סרוחה, שהיום כאן ומחר בקבר. ואחד - להסתכל בעולם הזה, ולדעת את העולם שהוא בו, ועל מה יתתקן. ואחר כך בסודות העליונים של העולם שלמעלה, להנדע לרבונו. וכל זה יתבונן אדם מתוך סודות התורה.

תיקוני זוהר תיקון מ"ח

סגולה גדולה לקרא בכל יום זוהר הקדוש של תקון מ"ח מספר תיקוני זוהר, שהוא אחד משבעים התקונים שכתב אור העולם התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א בספרו.

ואלו הן המעלות לכל אדם מישראל שיקרא תקון זה מדי יום ובפרט אם יאמר אותו לאחר התפלה: יהוה מזלו ולא יתמוטט. יצליח בכל דרכיו. לא יבוא לידי חסרון בים ועניות. כל אויביו יפלו תחתיו. לא יראה מיתת בניו. זוכה ומתקן נפשו רוחו ונשמתו. פחות הטומאה (אשר הם המקור לכל הרע ולכל הצרות והבעיות) מתרחקים ממנו. יציל ממקרה לא טהור. מועיל מאד לתקן את עוון פגם הברית, ובפרט באותו היום. לא יחלה במחלת הנפילה. יזכה ליראת שמים. יזכה לאריכות ימים ושנים. יזכה לעולם הבא.

לזן בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, באלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אחרא דאיהי מרה ומחול, ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל, ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהי רשות הרבים, והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דילה ברשו נוכראה, שבתא"י איהו מחול, חמ"ה אתתא בישא מרה, שבתא"י עליה אתמר והפור רק אין פו מים, מים אין פו אבל נחשים ועקרבים יש פו, ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד וחשוכא וקבלא, ואיהי גלותא לישראל. וצריכין ישראל למעבד לה שנוי בכלא והא אוקמונה, ואיהו דבור דחול דאיהו אסור בשבת, וכד לא אשפחת אתר לשריא תמן, איהי ברכת, בגוונא דשפחה דאכרהם דאתמר פה מפני שרי גברתי אנכי ברכת. מחול עליה אתמר של נעליה מעל רגליה, נעל מטונף דטפה סרוחה, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, דא שבת, ועליה אמרת שכינתא פשטתי את פתנתי איכבה אלפשנה, רחצתי את רגלי איכבה אטנפם, ובגין דא צריך בר נש בשבת לשנויי בלבושין בשרנא במאכלין, וצריך למחוי מוסף מחול על הקדש, וכל המוסף מוספין ליה נפש ותידה בשבת. וכל הגורע גורעים לו אותה נפש ותידה חס ושלום, וכל המוסף מוספים לו נפש ותידה בשבת.

אחר פר יקרא פסוקים אלו, שלוש פעמים כל פסוק:

(דברים לו, טו) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי הנני מושעה מרחוק ואת ורעה מארץ שבבים (כח שכל הנשמות השבוים בטומאה, תורו לקדושה), ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד: (תהלים יח, לא) האל תמים דרכו אמרת (כח שהקלה ה-מארת שגורמה בעוונותיו, מהפך למארת) ה' צרופה מגן הוא לכל החסים בו:

בראשי"ת, תמן תר"י תמן שב"ת, בגוונא דא בראשי"ת ב"רא שתי"י: ואינון תרי שבתות, עליהו אתמר ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת וגומר, תרין ומנין ארביד הכא שבת, לקבל שכינתא עלאה ותתאה, לדרתם מאי לדרתם, אלא זכאה איהו מאן דעביד לזן דירה בשבת בתרי בתי לבא, ואתפני מתמן יצר הרע דאיהו חלול שבת, ברית עולם דא צדיק, דשריין תרנייהו עליה, חד לאמלאה ליה וחד לאתמליא מיניה. בני ישראל אינון תרין בליין נצח וחד, בגוי דישראל סבא עמודא דאמצעייתא, תלת שביעי שביעי שביעי אליו תלת אבהו, ענג שבת ונ"הר יוצא מעדן להשקות את הגן, ונחה, אית נחה ואית נחה, אית נחה דאתקרי נחה ואית נחה נחה פלגין, ואית נחה דאתקרי נחל קדומים, עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה אלהים וזלתה, האי נחה איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו א', ואעבר בין אבא ואימא, ואויל חמש מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן אשקי לגנתא דאיהי שכינתא תתאה. זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דמחול, וכעס דמרה דאיהו נורא דניהנם, דעלה אתמר לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דבעים פאלו אוקיר נורא דניהנם, ארבעים מלאכות חסר חד אינון לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה אדם ועשרה לחוה ועשרה לנחש ותשעה לארעא, ובגין דא אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת, דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. יציאות השבת שתיים. אינון עקירה והנחה, דעביד